

Editorial

Milí čtenáři,
držíte v ruce první číslo našeho školního časopisu ve školním roce 2023/2024. Oproti loňskému roku sice ubylo několik rubrik, nicméně se můžete těšit na víc článků i autorské práce spolužáků. Každopádně v úvodu vás opět čekají novinky od školního parlamentu, nejbližší akcí bude Halloween ve škole, který bude doufám stejně povedený jako minulý rok. Čeká vás článek o známém pěveckém sboru, o netradiční zkušenosti, jaké to je v dnešní době žít offline, nebo podnětné zamyšlení nad problémy rovnosti žen a mužů.

Mám velkou radost, že se v tomto čísle dostalo i na vlastní tvorbu studentů. Můžete si přečíst napínavou dystopickou povídku nebo se ponořit do nálady několika lyrických básní od nejstarších studentů naší školy. Zároveň toto číslo doprovází i první výtvarná práce. Věřím, že si každý najde to své, a pevně doufám, že se v příštím čísle Gekonovin objeví další zajímavé články i autorská tvorba.

za redakci Anežka Hozmanová

NA SKOK VE ŠKOLNÍM PARLAMENTU

Dobrý den, spolužáci, dnes jsem si pro vás připravil zprávu ze Školního parlamentu. Jak už pravděpodobně víte, připravujeme pro vás Halloween, ale co jste nevěděli, je, že na Halloween připravujeme něco podobného módní přehlídce – fashion runway, o níž se brzy od svých zástupců v parlamentu dozvíte více. Bude možnost zúčastnit se soutěže masek, parlamentáři dostanou přihlášky, které zájemci o účast mohou odevzdat panu Korytovi. Taky si nezapomeňte vyzdobit třídu! Za to dostanete body, které mohou ovlivnit pořadí v žebříčku pořádku ve třídách. A nebojte se, budeme dělat ještě spoustu dalších akcí. Kdybyste chtěli víc informací, obraťte se na své zástupce v parlamentu.

Michael Moberly, 4.A8

Kühnův dětský sbor

Kühnův dětský sbor je nejstarší a nejznámější sbor v celé České republice. Byl založen roku 1932 Janem Kühnem, který byl velice významný zpěvák, režisér a sbormistr. Byl původně vytvořen k potřebě Českého rozhlasu, ale v roce 1952 se stal součástí České filharmonie, ve které zůstal až do roku 1992. Sbor není známý jenom v České republice, ale i na všech pěti kontinentech. Vystupoval v Japonsku, Spojených státech amerických, Kanadě, Mexiku, Singapuru, Malajsii, Jihoafrické republice, Austrálii a na Novém Zélandu.

Má několik oddělení, která jsou rozdělena podle věku a také podle toho, jak dobře člověk zpívá. Ti úplně nejmenší začínají v Kühňátkách a později se dostávají do přípravných oddělení, kterými jsou A, AB, M, VS, DSD. Z oddělení DSD se poté ti

nejlepší zpěváci můžou dostat do koncertního oddělení, zkráceně KO. Toto oddělení poté vystupuje na koncertech, někteří zpívají v operách, a dokonce KO zpívalo i na inauguraci prezidenta Petra Pavla. I já jsem součástí tohoto oddělení. Každé oddělení vede sbormistr, mezi ty nejznámější v našem sboru patří Světlana Tvrzická, která učí oddělení MV a DSD, a pro KO jsou to sbormistři Petr Louženský a Jiří Chvála (zároveň i výkonný ředitel celého sboru), který nedávno oslavil své 90. narozeniny.

Petr Louženský

Eliška Hrubá Toperczerová –
hlasová poradkyně

Tento sbor mě velice baví. Zpívají se v něm písně, které normálně na ulici neuslyšíte. Je nádherný pocit zpívat před stovkami diváku v těch nejprestižnějších divadelních a koncertních budovách nejenom v České republice, ale i po světě.

Daniel Bečka, 5.B8

Světlana Tvrzická

Jiří Chvála

Pozor, feministka!

V poslední době vídám tyto názory stále častěji a chtěla bych se jimi v tomto článku zabývat. Nedávno jsem četla příspěvek, ve kterém někdo zveřejnil svůj názor, že nechápe, za co feministi(ky) stále bojují, protože si myslí, že už jsou si ženy a muži rovni. Jsou si opravdu ženy a muži rovni? Nejsou ženy jen „hysterky“? Další otázky, které mě v této souvislosti napadají: Mají ženy podmínky všude stejné? Proč je problém, když má žena triko s velkým výstřihem, ale naopak není, když muž triko nemá vůbec? Proč si ženy často dávají za vinu, pokud na ně někdo zaútočí?

K mé první otázce, jsou-li si opravdu muži a ženy rovni: Je pravda, že v naší společnosti jsou si ženy a muži v mnoha věcech skutečně rovni, ale stále se vyskytují oblasti, ve kterých si obě pohlaví rovna zdaleka nejsou. Skvělým příkladem je rodičovská dovolená, i přestože muži mohou čerpat tzv. otcovskou, stále se na ženy, které nezůstanou doma s dětmi, nahlíží jako na špatné matky a na muže na otcovské dovolené je pak naopak často nahlíženo jako na ty, kteří neumí finančně zabezpečit svou rodinu. S tímto souvisí ne tak neobvyklý názor, jak by někdo čekal, že ženy neumí finančně zabezpečit rodinu a že se nehodí na manažerské a jiné vysoké pozice. S těmito názory osobně nesouhlasím a myslím si, že v otázce zaměstnání by pohlaví nemělo hrát roli. Jistě mnozí, včetně žen, dodají, že jsou profese, které se pro většinu žen nehodí z povahy práce, ale těch je nepochybně minimum.

Dále bych se chtěla věnovat otázkám spojeným s odíváním. Rozdílné představy společnosti o odívání žen a mužů jsou dle mého názoru poněkud přehlížený problém, i přesto je podle mě poměrně důležitý, jelikož se od něj odvíjí další sociální problémy, které jsou z mého pohledu velmi závažné. Myslím si, že s tímto tématem nepřímo souvisí časté sebeobviňování u žen, které zažily sexuální obtěžování, nebo dokonce sexuální násilí. Dívčkám, ale i ženám je často předkládáno, že kvůli chlapcům či mužům nemají nosit velký výstřih, krátké sukně atd., což vám z mého pohledu podvědomě říká, že pokud takového „doporučení“ nedbáte, je vaše chyba, že se dotyční neumí chovat,

a jejich nepřipustné chování vlastně vyvoláváte. U oběti výše zmíněných trestných činů je tento pocit vlastní viny velmi častý a velmi často bývá umocňován názory naší společnosti, ne pouze na odívání, ale také na pohyb na určitých místech (např. parky, temné uličky, parkoviště), nebo v určitých denních dobách (např. podvečer, noc, brzké ranní hodiny). Čili pokud se žena pohybovala sama na určitých místech, v určitou dobu, nebo v „nepřiměřeném“ oblečení, podle části naší společnosti si za případné napadení může vlastně sama. Má otázka zní: „Proč?“ Proč ženám tyto věci stále klademe za vinu? Proč nemohou chodit, kde a kdy chtějí, beze strachu, že je někdo napadne?

Poslední otázka, kterou bych chtěla rozebrat, je ta, jestli mají ženy podmínky všude stejné. Myslím, že odpověď všichni známe, ale je to důležitá součást tohoto tématu. Ženy nemají všude stejné a někde ani podobné podmínky pro život jako muži. V některých zemích mají ženy pro nás naprosto nepředstavitelné postavení. Nezapomínejme na ně.

Tímto článkem nechci tvrdit, že některé názory zastánců feminismu nejsou přehnané, jen chci poukázat na to, že stále existují sociální problémy, které bezdůvodně znevýhodňují ženy, a myslím si, že jsou to témata minimálně k zamyšlení.

Klára Hladěnová, 4.A8

Postdigitální éra: Očima za metaversem

Jsou to necelé tři roky, co se Netflix ve spolupráci s Exposure Labs rozhodl vydat *The Social Dilemma* (2020). Skoro dvouhodinový snímek obsazený bývalými pracovníky sociálních gigantů rozpoutal vášnivou debatu mezi příznivci i odpůrci sociálních sítí a vypadalo to, že sociálním sítím čeká krize – bez jistoty *statu quo*.

Necelé tři roky po této události se ale nic nezměnilo. A já jsem obzvlášť cítil, že můj vztah k těmto aplikacím je toxičtější než kdy dřív. Sociální sítě pro mě už nebyly pouhým nástrojem, nýbrž zdrojem zábavy a sociálních potřeb. Unavený neustálým scrollováním a už delší dobu nakousnutý

zvědavostí jsem si 30. srpna 2023 v jednu hodinu ráno odinstaloval všechny sociální sítě. Rozhodl jsem se vyzkoušet si, jaké to je žít v takzvané „postdigitální“ éře na vlastní kůži a průběžně sdělovat svá zjištění tohoto neobvyklého experimentu prostřednictvím školního časopisu.

Po pouhém týdnu od vykročení směrem pryč od digitálního světa jsem pocíťoval nutnost angažovat se v opravdovém světě mnohem intenzivněji a vědomě. Nebyla tu magická krychlička s nekonečným obsahem, kterou bych si mohl vytáhnout, kdykoliv se dostanu do nepříjemné situace – problémy a povinnosti teď musím řešit okamžitě, nemůžu je odložit a zapomenout na ně v nekončících vlnách videí, která mi do života doopravdy nic nepřinášejí. Žiju mnohem přítomněji a život se najednou zdá o trochu méně hektický. Nutno však přiznat, že sociální sítě nám také mohou přivodit iluzi bohatého sociálního života. Jakmile si ale sítě odinstalujete, ze 150 lidí, co vás aktivně sledovali, vám napíše jen tři, při nejlepším.

Digitální detox vynáší na povrch duhy i neduhy světa, který leží bezprostředně za našimi obrazovkami. Je na každém z nás, abychom si odpověděli na otázku, zda máme dost odvahy na to, odložit naše virtuální roušky a stavit se realitě čelem, ať už naše objevy mohou být jakékoliv.

Můj experiment trval dál až do konce září. V Itálii mě stihla silná bouře a na telefonu se mi rozbil touchscreen. Byl jsem naprosto offline – naprosto. Samozřejmě to s sebou neslo určité nevýhody. Obecně se nechcete potloukat městem, které neznáte bez možnosti *jakékoliv* komunikace se svými spolucestujícími. Nutno však přiznat, že zážitek to byl opravdu silný; přestože trval pouhé tři dny, uvědomil jsem si, jak moc si mohu užívat svět kolem, aniž bych měl potřebu sdílet své zážitky a snažit se prezentovat v pomyslném digitálním krysím závodě.

K sociálním sítím jsem se ale bohužel musel na určitou dobu vrátit, kvůli již zmíněné šlamastice s telefonem, maturitnímu ročníku a dalším důvodům. Přesto však věřím, že je nesmírně důležité přistupovat k sociálním sítím rozvážně, s odstupem a

především s rozumem. Já osobně doufám, že se mi podaří najít cestu ven co nejdříve. Společnosti, které nám poskytují tyto zdánlivě neškodné služby, za sebou totiž mají desítky sociologů, adiktologů, a dokonce i psychologů, kteří společně vytvářejí agresivní algoritmus, který vás chce udržet online co nejdéle, a to především kvůli ekonomickému zisku z reklam. Jestliže si nedáme pozor, můžeme se my samotní stát produktem.

Ondřej Sikora, 8.A8

TVORBA STUDENTŮ

Pátého června

Domov, 5. června 2025 8:00

Dnes jsem se vzbudil a hned mě uhodila do nosu vůně rýžové kaše, kterou jsme včera dostali jako týdenní dávku. Sešel jsem dolů do obýváku a uvědomil si, že dneska je ten den. Už je to dávno, co nás vláda vydala napospas organizaci socialismu, v čele s tzv. vůdcem. Bylo to někdy okolo roku 2023. Od té doby nám zakázali kupovat si zboží za hranicemi, poslouchat svobodné zprávy, kupovat si jídlo (dostávali jsme ho v přidělech), opustit stát a spoustu dalšího v tomto smyslu. To se ale dnes změní. Dnes je ten den, kdy s odbojem svrhne režim a zavedeme demokracii. Bohužel to nepůjde jinak než násilím. Cíl téměř nedosažitelný, ale pořád je šance. Vyšel jsem ven a vyrazil směrem k fotbalovému hřišti. Pocit sledování běží venku neustále. Vyndal jsem z kapsy lokátor. Nikde nikdo. Zničehonic mě něco popadlo a zmizel jsem ve křoví.

Skrýš, 5. června 2025, 9:30

„To je dost, že jdeš,“ ozval se hlas za mými zády. Začal jsem se smát. Prostě jsem se neudržel. Za mými zády stál můj přítel, velitel odboje Petr. Podali jsme si ruce.

„Přece nebudeš bojovat holýma rukama,“ poznamenal Petr. „Pojď se vyzbrojit.“

Vešli jsme do místnosti, plné všelijakých zbraní a vychytávek. Napravo se nacházely zbraně typu katany a mačety. Na druhé straně byly uloženy různé lokátory stejného typu, jako je ten můj. Vepředu se

těž nacházely obleky do všech potřebných situací. Oblékl jsem se oblek s lehkým, ale účinným obranným plátem. Do držáku jsem zandal kulomet a pistoli. Poté ještě dýku, pár ručních granátů, modrý barvicí granát na odvedení pozornosti a jednu plochou destičku, sledovací čip, který se dá přiložit na oblečení.

„Už je čas,“ pronesl Petr.

„Už jdu,“ odvětil jsem.

V temnější chodbě byl slyšet hukot kroků. Kráčeli jsme k pancéřovaným dveřím, které jak jsem později zjistil, mají na tloušťku tři metry a jsou z titanu a obsidiánu. Petr zadal kód, který otevřel dveře.

Stanuli jsme na jakémsi balkóně a pod námi stálo asi sto lidí. Všichni měli zbraně a stejné brnění. Vidět tuto armádu jít proti mně, bych nevěděl, co dělat.

Dobře, že jsou na mé straně, pomyslel jsem si.

Petr začal svůj proslav: „Vážení spojenci, dnes se nemůžeme volně pohybovat, kupovat, co chceme, a dělat, co chceme. To se dnes změní. Převezmeme vládu a budeme zase demokrati. Nebudeme izolováni na pár kilometrech čtverečních. Jste se mnou?“ Davem se ozývalo souhlasné jásání. Bylo to ohromující. Teď byl však čas vysvětlit plán.

Přesunuli jsme se do jednací síně s elegantními křesly, která byla potažená černou kůží a ostatními prvky připomínaly trojúhelník. Usedlo nás pět. Ostatní lidi jsem viděl jen na balkóně, jinak ne.

Podle jejich odznaků jsem poznal, že jsou to velitelé legií. Na mé uniformě bylo číslo 1, na Petrově 2 a na ostatních 3, 4 a 5.

„Pojďme k věci.“ prohlásil Petr. „Každý zde velí legii. Každá legie má různé úkoly, které musí splnit. Zde jsou úkoly: Legie 5 odvádí pozornost armády protivníka. Legie 4 a 2 útočí na ministerstvo. Legie 3 chrání civilisty a legie 1 nepozorovaně vnikne do ministerstva a poté donutí organizaci kapitulovat. Bylo divné slyšet, že zrovna já mám na starost nejdůležitější úkol. Ale musel jsem se s tím smířit.

„Vše začne ve dvanáct hodin, když bude mít nepřítel oběd. To budeme mít největší šanci,“ pokračoval Petr. „Tímto končím radu.“ oznámil.

Zanedlouho jsme zůstali v místnosti sami. Petr mi začal vysvětlovat plán, jak se nepozorovaně dostat do budovy. „Musíš se vypravit až ve 12:30, to už bude všude vládnout zmatek a dostat se tam bude jednodušší než rovnou ve dvanáct. Ale i tak to bude

dost složité. Musíte se dostat přes ochranu laserů a kamer k ventilační šachtě. Poté se ventilační šachtou doplazíte do PC místnosti. Tam vypnete kamery a mikrofony, poté zalezete zpátky a doplazíte se k vůdci. Vezmeš pistoli a donutíš ho nahlásit do veřejného rozhlasu kapitulaci. Poté ho svážeš, dáš mu izolačku na pusku a šátek přes oči. Hned poté ho doneseš do velké síně, kde bude transportován do věznice. Chápeš?“

„Ehh, jo,“ odvětil jsem této změti pokynů, co mám a nemám dělat.

Vykočili jsme z místnosti a elegantně se za námi zavřely dveře. Byl čas se seznámit s mou legií, která čítá dvacet lidí. Z toho bude jedenáct hlídat šachtu, pět jich zůstane v PC místnosti a tři se mnou půjdou až k vůdci organizace. Ten poslední zůstane zde a bude dálkově hlídat pohyb ostatních přes naše lokátory. Došli jsme do místnosti se znakem 1. Vevnitř už seděli všichni a čekalo se jen na mě.

Vykočil jsem. Obešel jsem stůl a zasedl do čela.

Petr zavřel z chodby dveře a odešel ke své legii.

Zavládlo ticho. Asi mám něco říct, pomyslel jsem si. Ale co?

„EHHH...M, dobrý den legie 1,“ začal jsem se svým

„úžasným“ projevem, „Mé jméno je... Jo, vlastně anonymita, jen jsem vás zkoušel, jestli mě

nezastavíte (v hlavě mi tato lež připadala prapodivná). Naším úkolem je donutit vůdce kapitulovat, takže... kdo je tu IT?“

Přihlásili se lidi z oboru IT. „Aaa, kdo je tu ten, kdo půjde až k vůdci?“ Tři lidi. Vysvětlil jsem plán a potají jsme vyrazili do garáže. Vzali jsme si nenápadná auta Škoda Octavia 2006. Sedl jsem si za volant a začal řídit.

Ulice, 5. června 2025 11:59

Popojíždíme a čekáme, kdy to vypukne. Na hodinkách už vidím 11:59:30. Jen 30 sekund mě dělí. Mám pocit, jako kdybych měl žaludek v krku. Polknu. Zbývá deset sekund. Pět, čtyři, tři, dva, jedna...

Ulice, 5. června 2025 12:00

Je to tu. Moje uši téměř ohluší výstřel z kanónu. Nemůžu uvěřit, že se to už děje. Do ulic vybíhá armáda, naše i nepřátelská. Začalo to, ujíždíme po ulici, jako kdybychom byli zmatení civilisti. Vojáci

organizace tomu uvěřili a nejdou po nás. V mé hlavě se mísí pocity. Říkám si, co když to nedopadne? To mě pak pověsí či zastřelí? Z myšlenek mě vytrhne až člen mého týmu. Najednou se přede mnou objeví svodidla a jen tak tak se jim stačím vyhnout. Zhluboka se nadechnu a přestávám myslet na pravděpodobnou smrt. Snažím se věnovat řízení. Uvědomuji si, že stejně by v budoucnu k revoluci došlo. Ale určitě s vyšším počtem mrtvých. Musím se teď soustředit, abych nebyl nápadný.

Ministerstvo, 5. června 2025, 12:29

Už se blížíme k ministerstvu, budeme tam za 30 sekund. Jde se na to!

Ministerstvo, 5. června 2025, 12:30

Vystoupili jsme z auta. Hned jak jsme vešli dovnitř, vytáhl jsem kulomet. Petrův plán byl geniální. Kvůli všudypřítomnému chaosu tu nikdo nebyl! Zavelel jsem k útoku jen symbolicky. Teď ještě zvládnout lasery. Opatrně přestupuji lasery a snažím se ničeho nedotknout. Po zádech mi přebíhá mráz. Jeden, dva, tři, už jen pár. A je to! Nad sebou jsem viděl větrací šachtu.

„Jdu tam,“ zašeptal jsem a vyskočil členovi IT týmu na ramena. Došel jsem k IT místnosti podívat se, jestli tam někdo je. Byli tam dva lidi. Vrátil jsem se a pomohl vytáhnout i ostatní. Hotovo. Vypůjčil jsem si od IT týmu tlumenou sniperku a vystřelil na oba. Kvůli akustické tlumící pění, aby techniky nikdo nerušil, nebylo nic zvenku kanceláře slyšet. Výstřel na druhého a je hotovo. IT vklouzli dovnitř. U stěn stály obrazovky, které (jak jsem se později přesvědčil) ukazovaly celou budovu. Jeden z IT zapnul Windows+R a napsal CMD. Poté stisknul ENTER. Smluvený příkaz pro to, aby nebylo potřeba schválení k připojení disku. Poté připojili disk s videem, že je všechno v pohodě, na kamery. My čtyři jsme potom vyrazili dál ventilační šachtou k vůdci. Došli jsme nad jeho kancelář. Vůdce tam byl se svojí gardou a kouřil doutník. Jeho garda čítala pět lidí. Měli na sobě červené masky. V rukách drželi krátké obušky a v pravém pouzdře u nohy malorážkové pistole. Odpočítali jsme si vstup. Jeden člen mého týmu střelil gardistu do přilby. A poté to vypuklo!

Gardistovi to nic neudělalo a my už jsme museli vyskočit z šachty dolů. Nezbývalo nic jiného.

Vyndal jsem svoji dýku, která byla stejně dlouhá jako obušek, takže jsem si řekl, že to bude fér boj. To si mysleli i ostatní. Vytáhli dýky. Ale gardisti se svými obušky švihli a vysunul se jim z půlky obušku řetěz nabitý fialovou elektřinou, která dává smrtící množství energie. Jelikož je lidské tělo tvořené převážně vodou, stačí jeden zásah kamkoli a elektřina se rozvede po těle. Ale to už jsem se rozmáchl a zasáhl dýkou do elektřiny. Až potom jsem si uvědomil, že se do mě přes dýku dostane smrt. Přesto se nic nestalo. Naštěstí byla dýka izolovaná a její čepel se, nevím proč, dokonce nabíla elektřinou také. Síly se vyrovnaly. Uvědomil jsem si, že když dýkou udeřím do elektřiny znovu, nabije se ještě víc. A gardistovi to nejspíše došlo také, jelikož si dával pozor na každý střet své části těla i zbraně s čepelí dýky. Mezitím volal vůdce vysílačkou o pomoc, naše IT odpovědělo, že pomoc už je na cestě, což ho uklidnilo. To byla samozřejmě lež. Začal jsem dělat kličky a trefovat se dýkou do gardisty, až jsem ho najednou zasáhl do nohy. Nic se nestalo! Nejprve jsem nechápal, až poté mi došlo, že má asi obrněné celé tělo, jen na jednom místě jeho pláště bylo zranitelné místo. Zasáhl jsem ho tam. Tu se ve zbroji otrásl tělo a zespoda přilby vytekla krev. Poté gardista padnul na zem a navždy usnul. Ostatní až na jednoho už byli také po smrti. Poslední odhodil na zem všechny zbraně a se zacvakáním sundal masku. Celou dobu nebojoval, jen se krčil za stolem. „Chci se k vám přidat,“ zašeptal.

Podíval jsem se na ostatní a souhlasili. Vzal jsem jeden z barvících modrých granátů. Hodil jsem ho opatrně a obarvili jsme gardistu i s přilbou do modra. Stal se z něj modrý gardista. Poté jsem došel k vůdci do stolu.

„Jste zatčen za vydírání, mučení, dezinformování, porušování lidských práv (i biologických), nespravedlivého souzení, terorismu a diktátorství!“ prohlásil jsem a poté jsme ho svázali. Odvedli jsme ho do hlavní síně, kde jsme ho nechali pronést do veřejného rozhlasu (samozřejmě s pistolí u hlavy) oznámení o kapitulaci.

„Na základě posledních událostí a ze zdravotních důvodů,“ podíval se na pistol, „jsem se rozhodl odstoupit z funkce a předat vládu nástupci. Tímto se s vámi loučím, sbohem.“ Poté jsem mu zalepil pusou

a odvedl do vězeňského auta. To odjelo do státní věznice a od té doby jsem ho neviděl. Lidé na ulici čekali, co se bude dít. To samé obě armády.

Do budovy vtrhl Petr.

„Kdo se má tedy ujmout vlády?“ zeptal jsem se.

„My všichni. Ale mluvčí budeš ty.“ Petr mi položil ruku na rameno.

Pokýval jsem hlavou a začal jsem mluvit do mikrofonu: „Milí spoluobčané. Dodnes jste nemohli opustit hranice a jídlo jste mohli dostávat jen na příděl. Ode dneška se ruší zákazy poslouchání svobodných zpráv, novin, zavádí se svobodné volby, svoboda slova a další. Bude vydán nový zákoník. Bude z nás zase demokratický stát. Děkuji odbojové armádě za pomoc, odted' budete smíšeni se státní armádou. Zatím na shledanou.“ Vypnul jsem mikrofon a podíval se na ostatní. Viděl jsem ve všech tvářích úsměvy a byl jsem vážně šťastný. Konečně to, oč tu běželo.

Pražský hrad, 6. června 2025, 15:00

Dnes jsem doma nasedl do vládního auta s Petrem a ostatními. Bylo to vůbec poprvé, co jsem byl mimo hranice našeho státu. Ocitnul jsem se na Pražském hradě. Prezident České republiky nám poblahopřál ke svržení režimu a uvítal nás zpátky v Evropě.

Dohodli jsme se na vzájemné spolupráci, kterou jsme později podepsali. Nemohl jsem tomu uvěřit. Konečně jsem byl klidný.

Adam Král, 3.A8

Poezie

Mělká jezera

Volání večera chladného,
i toho studeného,
vydal se poutník na cestu,
najít taj města úplně nového.

Kašna ódy pěje,
náměstí zpívá,
světla letního krůpěje,
cynika největšího rozesmívá.

Pevnost dějin pomínutých,
město snad duší ztracených i nalezených,
alej volánky plete,
srdce ze všeho přehnaně pěje.
Ó vy pávi brandýští,
vy aristokrati vznešení,
jak očka máte božská,
jako dáma pařížská.

Samanta

Jak těžké musí být
nést jméno Samanta
Kde má svého starého Amanta,
když jedině na Měsíc ted' může výt.

Bol, křik a žal,
to jméno nenese nic jiného
než hrozivý ten zmar.

Polib ji, můj bratře v Kristu,
vem si svou pekelnou princeznu.
Nezaváhej, nezahálej,
duše tvá dávno není na prodej.

Ondřej Sikora, 8.A8

All the hellos and goodbyes

Hello my home,
Hello my land,
Hello my love I can never understand.

Hello my school,
Hello my friends,
Hello to me who always pretends.

As the sky turns to land,
I say goodbye to the food,
that's incredibly bland.

Goodbye adventures,
Goodbye hotels,
Now there will be just sound of imaginary, ringing,
school bells.

First real feelings

First conversation you said "Hi".
After we met you said "Bye",
And for my heart suddenly.

There was no up,
There was no down,
There was no side to side.

I fell so hard,
I wanted to sing like a tone-deaf bard,
Songs of first true love.
My heart so high up in the sky like a dove,
Pink colored glasses on my eyes.
Waves of love coming hard as tide,
And still...

There was no up,
There was no down,
There was no side to side.

Everything is different now,
Not surprising we didn't know how.
How to love and care,
How to leave our feelings bare,
Unprotected...

The void is different now,
Lonely.
But still...

There is no up,
There is no down,
There is no side to side.

Kateřina Živná, 8.A8

(Ne)korektně

Pán s malým chlapcem vstoupil do holičství.
„Nejdřív ostříhejte mě, musím ještě někam zaskočit.
Pak přijdu a zaplatím,“ řekl muž a sedl si do křesla.
Ostříhali nejprve jeho, a když odešel, tak i hoch.
Čekali na otce půl hodiny, hodinu — klukovi zatím
půjčili časopisy a muž se stále nevracel.
„Kam šel vlastně tvůj otec?“
„Můj otec?“ divil se klučina. „Já to toho pána vůbec
neznám. Zastavil mě na ulici a ptal se, jestli se
nechci dát ostříhat.“

Baví se dva chlapi: „Jak to, že tě manželka pustila
do hospody, člověče?“
„Noo, dal jsem jí do vany pěnu, aby mě
nezdržovala.“
„A to byla nějaká regenerační nebo relaxační pěna?“
„Ne, montážní...“

Rodinka přišla na výletě ke studni splněných přání.
Muž se naklonil, pomyslel si přání a hodil dolů
minci. Tchýně si řekla, že to také zkusí, avšak příliš
se naklonila, přepadla přes okraj a utopila se. Muž
chvilí strnule stál, pak se usmál a povídá: „Jejda, ono
to opravdu funguje!“

Kontrolovaný řidič k policajtovi: „Měli byste si to
lépe zorganizovat. Jeden policajt mi včera sebere
řidičák a dnes druhý mi chce dát pokutu za to, že ho
nemám.“

Tobiáš Grund, 2.A8

Gabriela Volf, 4.A8